

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2018r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: staż. Iza Józwiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda ---

po rozpoznaniu dnia 19. 04.2018r.

sprawy :

I. I. K. (1), c. C. i H. zd. W., ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 11 sierpnia 2017r. w P. wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonała pobicia R. K. (1) poprzez uderzenie pięściami po głowie, lewej stronie tułowia głównie w okolice żeber w wyniku czego pokrzywdzony upadł plecami na łóżko czym spowodowała obrażenia u pokrzywdzonego w postaci sińca na klatce piersiowej po stronie lewej i w okolicy lewego talerza biodrowego, zaczerwienienie i wygórowanie małżowiny usznej prawej oraz krwiaka i ropnia małżowiny usznej lewej, co wymagało nacięcia, zmiany opatrunków i leczenia z użyciem antybiotykoterapii które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas dłuższy niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk oraz swoim zachowaniem naraziła pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. M. M. (1), s. J. i D. zd. R., ur. (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 11 sierpnia 2017r. w P. wspólnie i w porozumieniu z I. K. (1) dokonał pobicia R. K. (1) poprzez uderzenie pięściami po głowie, lewej stronie tułowia głównie w okolice żeber w wyniku czego pokrzywdzony upadł plecami na łóżko czym spowodował obrażenia u pokrzywdzonego w postaci sińca na klatce piersiowej po stronie lewej i w okolicy lewego talerza biodrowego, zaczerwienienie i wygórowanie małżowiny usznej prawej oraz krwiaka i ropnia małżowiny usznej lewej, co wymagało nacięcia, zmiany opatrunków i leczenia z użyciem antybiotykoterapii które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas dłuższy niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk oraz swoim zachowaniem naraziła pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. w dniu 11 sierpnia 2017r. w P. kierował groźby pozbawienia życia i zdrowia wobec R. K. (2) co wzbudziło w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę ich spełnienia

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

I. Oskarżoną I. K. (1) uznaje za winną popełnienia w sposób opisany wyżej przestępstwa z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego M. M. (1) uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej w pkt 1 przestępstwa z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego M. M. (1) uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej w pkt 2 przestępstwa z art. 190 § 1 kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu M. M. (1) i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

V. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej I. K. (1) i oskarżonemu M. M. (1) na okres 2 (dwóch) lat próby.

VI. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonych do informowania Sądu o przebiegu okresu próby.

VII. Na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od obu oskarżonych nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego R. K. (1) w kwocie po 1000 (jeden tysiąc) zł.

VIII. Na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie po 250 zł i opłatę w kwocie po 180 zł.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak

UZASADNIENIE

M. M. (1) jest konkubentem żony pokrzywdzonego I. K. (1). Mieszkają wszyscy we trójkę w P. na ul. (...). Oskarżony M. wprowadził się tam bez zgody pokrzywdzonego. Często dochodzi do wzajemnych kłótni i awantur.

Dnia 11 sierpnia 2017 r. żona pokrzywdzonego – I. K. (1) około godziny 22.00 wyrzuciła z pokoju pokrzywdzonego R. K. (1), wyzywając go. Pokrzywdzony powiedział, że ma spadać wraz ze swoim przyjacielem M. M. (1). I. K. (1) wówczas uderzyła go z ręki zaciśniętej w pięść w prawe ucho. Pokrzywdzony jej oddał poprzez uderzenie otwartą dłońią w twarz. Wtedy do pokoju przybiegł M. M. (1) i powiedział „co kobietę będziesz bił”. Oskarżeni zaczęli oboje uderzać leżącego na łóżku pokrzywdzonego. Uderzali go w uszy i ich okolice pięściami. Na uszach pokrzywdzonego powstały krwiaki. M. zagroził pokrzywdzonemu, że jak pójdzie na policję to mu wpierdoli. Pokrzywdzony wystraszył się tych gróźb.

U pokrzywdzonego stwierdzono sińce na klatce piersiowej po stronie lewej i w okolicy lewego talerza biodrowego, zaczerwienienie i wygórowanie małżowiny usznej prawej oraz krwiak i ropień małżowiny usznej lewej, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na czas dłuższy aniżeli 7 dni (k. 50).

Oskarżony M. M. (1) ma 41 lat, posiada wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu, pracuje dorywczo, zarabia ok 800 zł, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie był karany.

Oskarżona I. K. (1) ma 46 lat, jest mężatką, ma wykształcenie podstawowe, nie ma zawodu, pracuje jako sanitariuszka w szpitalu im. P. z wynagrodzeniem 1400 zł, ma czworo dzieci, była raz karana za przestępstwo z art. 207 kk na karę 8 m-cy ograniczenia wolności w sprawie III K 1029/16 SR Grunwald i Jeżyce w P-niu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. wyjaśnień oskarżonych:

- we wskazanym zakresie I. K. (1) (k. 29-31, 53-55, 69-71);

- we wskazanym zakresie M. M. (1) (k. 24-26, 58-60, 63-65);

2. zeznań świadków:

- R. K. (1) (k. 1-4, 39-40);

3. dowodów z dokumentów:

- notatki urzędowej (k. 9);

- karty karnej (k. 33-34, 35)

- protokołu zatrzymania osoby (k. 10, 13);

- protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 12, 15);

- sprawozdania z badania sądowo-lekarskiego (k. 18-19, 48-50),

- dokumentacji medycznej (k. 41-44)

Sąd, jako wiarygodne w części ocenił wyjaśnienia oskarżonej I. K. (1). W postępowaniu przygotowawczym oskarżona przyznała się do zarzucanego jej czynu, opisując, że doszło do kłótni, że R. był pod wpływem alkoholu, ale nie słyszała, by M. groził R., że mu wpierdoli jak pójdzie na policję oraz, że uderzyli go tylko raz. Oskarżona umniejszyła swoją i oskarżonego M. rolę w przebiegu zajścia. Jako niewiarygodne ocenić należy jej wyjaśnienia w zakresie, w którym podała, że tylko raz uderzyła, i że nie było gróźb, a M. stanął w jej obronie. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej są sprzeczne z zeznaniami świadka R. K. (1) – odnośnie tego, że był bity pięściami po uszach i ich okolicach, gdy leżał na łóżku przez obydwójce oskarżonych. W pozostałym zakresie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej.

Sąd dał częściowo wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. M. (1). Oskarżony przyznał się jednak wskazał, że zauważył, jak bez powodu pokrzywdzony uderza I. ręką w twarz, więc stanął w jej obronie, uderzył go 3-4 razy, nie groził pokrzywdzonemu oraz wyraził przeprosiny. Te wyjaśnienia pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka R. K. (1) – odnośnie przebiegu zdarzenia. W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **R. K. (1)**, jako szczerym, logicznym, konsekwentnym, spójnym, zgodnym z doświadczeniem życiowym oraz potwierdzonym przez dokumentację medyczną. W ocenie Sądu, świadek przedstawił zapamiętany przez siebie przebieg zdarzenia, nie starał się celowo wykazywać negatywnego zachowania oskarżonych. Sąd uznał, że świadek w sposób szczerzy i zgodny z rzeczywistością odtworzył przebieg zdarzenia. Brak jakichkolwiek podstaw, by odmówić wiary zeznaniom świadka.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zebranych i ujawnionych w sprawie protokołów i dokumentów ze względu na ich urzędowe pochodzenie oraz fakt, iż w czasie postępowania żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności. Wiarygodność dokumentów prywatnych również nie wzbudziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżeni I. K. (1) i M. M. (1) stanęli pod zarzutem tego, że w dniu 11 sierpnia 2017 r. w P. wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia R. K. (1) poprzez uderzanie pięściami po głowie, lewej stronie tułowia głównie w okolice żeber, w wyniku czego pokrzywdzony upadł plecami na łóżko czym spowodowali obrażenia u pokrzywdzonego w postaci sińca na klatce piersiowej po stronie lewej i w okolicy lewego talerza biodrowego, zaczerwienienie i wygórowanie małżowiny usznej prawej oraz krwiaka i ropnia małżowiny usznej lewej, co wymagało nacięcia, zmiany opatrunków i leczenia z użyciem antybiotykoterapii które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas dłuższy niż dni siedem w rozumieniu art. 157 § 1 kk oraz swoim działaniem naraziła pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk, czyli o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz M. M. (1) o to, że w dniu 11.08.17r. w P. kierował groźby pozbawienia życia i zdrowia wobec R. K. (1) co wzbudziło w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę ich spełnienia, czyli o czyn z art. 190 § 1 kk.

Stwierdzić należy, że w świetle zebranego materiału dowodowego zaproponowana przez oskarżyciela kwalifikacja prawna w stosunku do oskarżonych okazała się prawidłowa, a przedstawiony powyżej materiał dowodowy pozwala jednoznacznie stwierdzić, że zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonych co do wszystkich stawianych im zarzutów, nie budzą żadnych wątpliwości, przede wszystkim w świetle zeznań pokrzywdzonego oraz częściowo wyjaśnień samych oskarżonych.

Art. 158 § 1 k.k. stanowi, że kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k. podlega karze pozbawienia wolności do 3 lat.

Zachowanie sprawcy polega na braniu udziału w bójce lub pobiciu. (...) oznacza czynną napaść dwóch lub więcej osób na jedną osobę lub grupę osób albo grupy osób na inne osoby przy przewadze osób napadających nad napadniętymi. Dalszą cechą charakterystyczną pobicia jest działanie napadniętych zmierzające do obrony. Bójka i pobicie muszą osiągnąć taki stopień intensywności ze względu np. na ilość uczestników, rodzaj zadawanych ciosów, używane narzędzia, że narażają one na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężki uszczerbek dla zdrowia. Strona podmiotowa obejmuje obie odmiany umyślności. Sprawca musi swoim zamiarem obejmować również to, że bierze udział w takiej bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku przewidzianego w art. 156 § 1 k.k.

Właściwie oddaje znaczenie znamienia udziału w pobiciu stanowisko zawarte w wyroku SA w Krakowie z 12 października 2000 r. (II AKa 169/2000, KZS 2000, z. 11, poz. 42). Sąd Apelacyjny stwierdził: "Udziałem w pobiciu jest każda forma kierowanego wołą udziału w grupie napastniczej, bowiem obecność każdego jej uczestnika zwiększa przewagę napastników i przez to ułatwia im dokonanie pobicia, zadawanie razów, a wzmacnia niebezpieczeństwo nastąpienia skutków w zdrowiu ofiar. Rozmaitość form zachowania, aktywność każdego z uczestników, zadawane razy, ich ilość i skutki mają znaczenie dla oznaczenia stopnia winy każdego z nich, więc i kary, ale nie są one znamienne dla bytu tego przestępstwa" (zob. także wyrok SA w Krakowie z 1 marca 2001 r., II AKa 227/2000, KZS 2001, z. 4, poz. 25). Poszczególne typy udziału w bójce lub pobiciu różnią się od siebie skutkiem. W wypadku typu określonego w art. 158 § 1 skutkiem uczestniczenia w bójce lub pobiciu jest narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub uszczerbku na zdrowiu, w znaczeniu art. 156 § 1 lub art. 157 § 1. Chodzi więc o zagrożenie ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu lub naruszeniem czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, trwającym dłużej niż 7 dni. Przyjęta w kodeksie karnym redakcja art. 158 § 1 likwiduje wątpliwość dotyczącą charakteru zagrożenia, jaka występowała na gruncie art. 158 § 1 k.k. z 1969 r. Przestępstwo to jest więc typowym przestępstwem konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo (zob. wyrok SA w Lublinie z 28 lutego 2002 r., II AKa 281/2001, KZS 2003, z. 9, poz. 69).

Przenosząc powyższe na realia rozstrzyganej sprawy stwierdzić należy, że oskarżeni swoim zachowaniem, to jest uderzaniem pięściami po głowie i tułowiu, spowodowali u niego obrażenia w postaci sińca na klatce piersiowej po stronie lewej i w okolicy lewego talerza biodrowego, zaczerwienienie i wygórowanie małżowiny usznej prawej oraz krwiaka i ropnia małżowiny usznej lewej, co wymagało nacięcia, zmiany opatrunków i leczenia z użyciem antybiotykoterapii które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas dłuższy niż dni siedem w rozumieniu art. 157 § 1 kk. Niewątpliwie wypełnili znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk. Wymienione obrażenia stanowiły naruszenie czynności narządu ciała na okres dłuższy aniżeli 7 dni stanowiąc narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że obydwaj oskarżeni działali umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Świadczy o tym intensywność podejmowanych przez nich agresywnych zachowań, rodzaj i ilość zadawanych ciosów. Chcieli zatem dokonać pobicia, podczas którego narażono pokrzywdzonego na realne niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku przewidzianego w art. 156 § 1 k.k.

Oczywiście ustalenie zamiaru bezpośredniego jako znamienia strony podmiotowej nie przesądzało jeszcze o winie oskarżonych, a dopiero ją warunkowało (vide: J. Z., Karygodność i wina jako przesłanki odpowiedzialności,

Prokuratura i Prawo 1998/6). W niniejszej jednak sprawie została spełniona także druga z pozytywnych przesłanek przypisania winy każdemu z oskarżonych w zakresie zarzucanego im przestępstwa tj. wiek warunkujący zdolność do ponoszenia odpowiedzialności karnej, posiadali zdolność do rozpoznania znaczenia swego czynu i pokierowania swym postępowaniem. Nie zachodziła także, mogąca wyłączyć winę anormalna sytuacja motywacyjna.

Mając to wszystko na uwadze Sąd przypisał oskarżonym popełnienie przestępstwa z art. 158 § 1 k.k w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Nadto, odnośnie oskarżonego M. M. (1) Sąd uznał, że dopuścił się on przestępstwa z art. 190 § 1 kk. Oskarżony, po dokonaniu pobicia powiedział do pokrzywdzonego, że jak pójdzie na policję to mu wypierdoli. Mając na uwadze wcześniejsze zachowanie oskarżonego M. M. należy uznać, że pokrzywdzony miał podstawy do obawiania się spełnienia groźby, co potwierdził w swoich zeznaniach. Tak więc, zdaniem Sądu, również wina oskarżonego odnośnie czynu z pkt 2 a/o nie budzi wątpliwości Sądu.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonych za udowodnione, Sąd przystąpił do wymierzenia oskarżonym I. K. i M. M. kary, adekwatnej do stopnia ich zawinienia, społecznej szkodliwości czynów, a także uwzględniających cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz warunki i właściwości osobiste sprawców. Ponadto należy podkreślić wagę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzana kara winna przede wszystkim uwzględniać motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw. Ponadto Sąd, wymierzając karę uwzględnił także właściwości i warunki osobiste sprawców, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstw i zachowanie się po ich popełnieniu.

Za przestępstwo określone w art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk Sąd wymierzył oskarżonemu M. M. karę 10 m-cy pozbawienia wolności, a I. K. karę 1 roku pozbawienia wolności.

Za przestępstwo z art. 190 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu M. M. karę 4 m-cy pozbawienia wolności.

Sąd przy wymiarze orzeczonej kary wobec oskarżonych, jako okoliczności obciążające przyjął wysoki stopień szkodliwości przejawiający się w zaatakowaniu najcenniejszego dobra chronionego przez prawo jakim jest zdrowie i życie ludzkie, bez wyraźnego powodu. Dużą intensywność zamachu i agresję oskarżonych przejawiającą się w zadawaniu wielu uderzeń w głowę pokrzywdzonego, pomimo że leżący pokrzywdzony nie miał realnych możliwości podjęcia obrony. Do okoliczności obciążających zalicza się również uprzednia karalność oskarżonej I. K.. Jako okoliczności łagodzące należało przyjąć w zasadzie przyznanie się do winy obu oskarżonych i wyrażenie przeprosin przez oskarżonego M. M.. Odnośnie czynu z art. 190 § 1 kk Sąd wziął pod uwagę okoliczności obciążające jak działanie w po pobiciu, aby wystraszyć pokrzywdzonego, by nie poszedł na policję. Sąd nie dopatrywał się okoliczności łagodzących, gdyż odnośnie tego czynu oskarżony nie potwierdzał wypowiedzenia groźby.

W pkt IV wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu M. M. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, uznając, że kara ta spełnia stawiane przed nią cele prewencji ogólnej i indywidualnej oraz uwzględnia okoliczności mające na nią wpływ. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności orzeczona w tym wymiarze jest adekwatną reakcją prawnokarną na zachowanie oskarżonego M. M..

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec obu oskarżonych Sąd warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby. Sąd uznał, że można w stosunku do oskarżonych wywieść pozytywną prognozę co do ich zachowania w przyszłości. Zasadna jest w ocenie Sądu teza, że pomimo nie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżeni będą przestrzegać porządku prawnego i nie popełnią ponownie przestępstwa, co w pełni uzasadnia skorzystanie wobec nich z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Ustalając okres próby na 2 lata Sąd miał na uwadze pewność prognozy resocjalizacyjnej wobec oskarżonych. Taki okres próby, w ocenie Sądu, jest w pełni wystarczający dla ostatecznego sprawdzenia, czy prognoza kryminologiczna wobec oskarżonych okazała się trafna. Należy zwrócić uwagę, że oskarżona I. K. pracuje, ma na utrzymaniu dzieci.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonych środek karny w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonego R. K. (1) w kwocie po 1000 zł, traktując ten środek karny o charakterze przede wszystkim kompensacyjnym jako wzmocnienie reakcji prawnokarnej na popełnione przestępstwo uznając, iż zrekompensuje to w pewnym stopniu negatywne skutki popełnienia przez oskarżonych przestępstwa. Wysokość orzeczonej nawiązki wydaje się wystarczająca mając na uwadze chęć zadośćuczynienia za doznane obrażenia ciała.

W pkt VI Sąd zobowiązał oskarżonych do informowania Sądu o przebiegu okresu próby.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. kosztami postępowania obciążył oskarżonych i z tego tytułu zasądził od nich na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości po 250 zł a na podstawie ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył im opłatę w wysokości po 180 zł.

/-/ SSR Izabela Hantz-Nowak